

Arrest

**nr. 40 598 van 23 maart 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de gemeente Dilbeek, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 januari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de gemeente Dilbeek van 30 december 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 augustus 2009 vraagt verzoeker van Marokkaanse nationaliteit een verblijfskaart aan van een familielid van een burger van Unie als partner in een duurzame relatie.

Aan verzoeker wordt meegedeeld dat hij binnen de drie maanden bewijzen van een duurzame relatie en ziektekostenverzekering dient voor te leggen.

Verzoeker legt volgende documenten voor: een wettelijk samenwoningscontract, zijn paspoort en visum, een uittreksel van zijn geboorteakte, een bewijs van celibaat en bewijzen van sollicitatie en/of eventuele tewerkstelling.

Op 30 december 2009 neemt de burgemeester van de gemeente Dilbeek de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“In uitvoering van artikel 51 §2 / 51 §3, derde lid / 52 §3 / 52 §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving / verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 13.08.2009 door

Naam en voornamen: M.Y.

Geboortedatum en -plaats: (...) – Tanger

Nationaal nummer: (...)

Nationaliteit: Marokko

Geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van het verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Overeenkomstig artikel 52, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 beschikt betrokkene over een bijkomende maand, namelijk tot / om alsnog de vereiste documenten over te maken.

Bewijzen van duurzame relatie niet voorgelegd.”

Op 30 december 2009 vraagt verzoeker opnieuw een verblijfskaart aan van een familielid van een burger van de Unie als partner in een duurzame relatie.

Aan verzoeker wordt meegedeeld dat hij binnen de drie maanden bewijzen van een duurzame relatie en ziektekostenverzekering dient voor te leggen.

2. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt een exceptie op van gebrek aan belang bij het ingestelde beroep tot nietigverklaring van de bestreden beslissing omdat verzoeker in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie in afwachting van een beslissing ten gronde aangaande zijn tweede aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State (zie onder andere RvS 31 maart 1994, nr. 46 816) vloeit voort dat het belang actueel dient te zijn en dus voorhanden moet zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep als op het tijdstip dat de Raad uitspraak dient te doen.

Er dient te worden opgemerkt dat, daar de aangevoerde exceptie van gebrek aan belang van verwerende partij samenhangt met de vraag naar de gegrondheid van de door verzoeker aangevoerde middelen, wordt verwezen naar de uiteenzetting onder punt 3.1.3. en 3.1.4. van dit arrest waaruit zal blijken dat de huidige bestreden beslissing van 30 december 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten de rechtstoestand van verzoeker wel degelijk beïnvloedt.

Het gegeven dat verzoeker op 30 december 2009 opnieuw een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend en de stelling van verwerende partij dat verzoeker

naar aanleiding van deze tweede verblijfsaanvraag in het bezit zou zijn van een attest van immatriculatie – gegeven dat niet kan worden teruggevonden in het administratief dossier - doen hieraan geen afbreuk.

De exceptie wordt verworpen, het beroep van verzoeker is ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker het volgende aan.

*“Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet
Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur minstens van de zorgvuldigheidsverplichting en het vertrouwensbeginsel*

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132. 710). Hetzelfde geldt voor de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Aangezien de inhoud van de bijlage 19 ter aan verzoeker afgeleverd op 30.12.2009 stelt dat verzoeker binnen een termijn van drie maanden (ten laatste op 30.03.2010) de volgende documenten nog moet bijbrengen nl bewijzen van duurzame relatie en ziektekostenverzekering.

Dat de motivering van de bijlage 19 ter uitdrukkelijk stelt dat

“De aanvraag zal overeenkomstig artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 beoordeeld worden door de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij/Zij zal ten laatste binnen de vijf maanden uitgenodigd worden zich opnieuw bij het gemeentebestuur aan te bieden ten einde zich de beslissing aangaande de aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te laten betekenen.”

Dat echter dezelfde dag door de gemeente Dilbeek aan verzoeker een bijlage 20 wordt afgeleverd waarbij de negatieve beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken onmiddellijk wordt betekend.

Dat er bijgevolg door de Dienst Vreemdelingenzaken niet gewacht werd op de termijn van drie maanden die aan verzoeker overeenkomstig bijlage 19 ter werd geboden om bijkomende stukken bij te brengen.

Dat bijgevolg de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk bewijst geen enkel onderzoek te hebben gevoerd alvorens de bijlage 20 af te leveren.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken overigens de inhoud van haar eigen beslissing schendt nu zij verzoeker geen enkele mogelijkheid meer geeft om bijkomende stukken bij te brengen.

Dat de bestreden beslissing bijgevolg zeer duidelijk de beginselen van behoorlijk bestuur schendt waaronder de zorgvuldigheidsplicht en het vertrouwensbeginsel.

Dat deze zorgvuldigheidsplicht die rust op de administratie duidelijk werd geschonden nu de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen zonder enig onderzoek en zonder de termijn van drie maanden af te wachten die aan verzoeker werd geboden.

Dat eveneens het vertrouwensbeginsel werd geschonden waar de bestreden beslissing (nl bijlage 19 ter) aan verzoeker de mogelijkheid geeft om bijkomende stukken bij te brengen voor 30.03.2010 daar waar terzelfdertijd de bijlage 20 deze bijkomende mogelijkheid om stukken bij te brengen volledig afschaft nu de beslissing reeds werd genomen.

Dat er overigens dient te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing die aan verzoeker werd betekend nergens de vermeldingen werden opgenomen op welke wijze verzoeker beroep kon aantekenen tegen deze beslissing.

Dat de bestreden beslissing bijgevolg ook de motiveringsverplichting schendt nu zij niet stelt waarom plots afbreuk moet worden gedaan van de bepalingen van bijlage 19 ter.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de huidige bestreden beslissing een antwoord is op de verblijfsaanvraag die werd ingediend op 13 augustus 2009 en dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de gevraagde documenten naar aanleiding van de eerste aanvraag van 13 augustus

2009 niet werden voorgelegd. Verwerende partij wijst erop dat de overheid aldus bezwaarlijk anders kon oordelen dan dat niet voldaan werd aan de wettelijke voorwaarden om als familielid van een burger van de Unie gemachtigd te worden tot verblijf. Verwerende partij merkt verder op dat de argumenten van de bestreden beslissing in het verzoekschrift niet worden betwist en dat verzoeker enkel verwijst naar zijn tweede verblijfsaanvraag die bij het nemen van de bestreden beslissing werd ingediend en uiteraard hangende is. Het is verwerende partij geheel onduidelijk op welke wijze het indienen van een tweede verblijfsaanvraag afbreuk kan doen aan de rechtmatigheid van de thans bestreden beslissing. Verwerende partij meent dat de overheid bij het nemen van de bestreden beslissing bezwaarlijk rekening kon houden met een nog niet ingediende tweede verblijfsaanvraag. Bij citering van artikel 40bis, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en artikel 52, §3 van het KB van 8 oktober 1981 duidt verwerende partij erop dat verzoeker geen poging doet om de redenen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen te weerleggen, dat verzoeker heeft nagelaten de bewijzen van een duurzame relatie voor te leggen binnen de voorziene termijn, dat verwerende partij er aldus toe was gehouden om de verblijfsaanvraag te weigeren in toepassing van artikel 52, §3 van het KB van 8 oktober 1981 en dat de overheid niet ten kwade kan worden geduid dat zij toepassing heeft gemaakt van de geldende regelgeving. Waar verzoeker de formele motiveringsverplichting geschonden acht, merkt verwerende partij op dat de bestreden beslissing op genoegzame wijze met redenen werd omkleed aangezien daarin zowel de juridische als de feitelijke grondslag zijn vermeld en deze vermeldingen verzoeker toelaten kennis te hebben van de redenen op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen. Verwerende partij meent bijgevolg dat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsverplichting werd beoogd, werd bereikt. Verwerende partij herhaalt dat verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing dat de bewijzen van een duurzame relatie niet binnen de voorziene termijn werden voorgelegd niet op overtuigende wijze kan weerleggen en wijst erop dat waar verzoeker bijkomende documenten toevoegt aan het verzoekschrift, dit geen afbreuk doet aan de correctheid van de bestreden beslissing, nu deze stukken niet voorhanden waren ten tijde van de besluitvorming.

3.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie daar hij de bewijzen van duurzame relatie niet heeft voorgelegd. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker uit tevens kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en voert de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker betwist de motivering van de bestreden beslissing niet doch uit kritiek op de samenloop van enerzijds de hem betekende bestreden beslissing van 30 december 2009 tot weigering van verblijf van

meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en anderzijds de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) van 30 december 2009 waarin wordt bepaald dat verzoeker binnen de drie maanden en ten laatste op 30 maart 2010, de gevraagde documenten als bewijs dat verzoeker zich bevindt in de voorwaarden om te genieten op het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, dient voor te leggen. Verzoeker acht het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel geschonden daar verwerende partij de ingevolge de bijlage 19ter van 30 december 2009 aan verzoeker toegekende termijn van drie maanden naast zich neerlegt en verzoeker zonder enig onderzoek de bestreden bijlage 20 aflevert. Verzoeker stelt dat de bestreden bijlage 20 de mogelijkheid om bijkomende stukken over te maken volledig afschaft waar terzelfdertijd aan verzoeker juist een termijn van drie maanden werd toegekend om bijkomende stukken voor te leggen. Verzoeker voert ten slotte aan dat de motiveringsverplichting werd geschonden daar niet wordt gesteld waarom plots afbreuk wordt gedaan aan wat wordt bepaald in de bijlage 19ter van 30 december 2009.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker eraan voorbij lijkt te gaan dat hij op 13 augustus 2009 reeds een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend. Dit gegeven wordt gesteund door de stukken van het administratief dossier.

Daarnaast dient vastgesteld te worden zoals uit blijkt uit de stukken van het administratief dossier, dat de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Dilbeek Op 30 december 2009 de beslissing neemt tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, beslissing waartegen verzoeker huidig beroep heeft ingesteld.

De bestreden beslissing werd in casu genomen op basis van artikel 52, §3 van het KB van 8 oktober 1981. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt aldus onderzocht in het kader van artikel 52 van het KB van 8 oktober 1981. Dit artikel luidt als volgt:

(...)

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

(...).

Volledigheidshalve en voor een goed begrip van de term *“alle vereiste bewijsdocumenten”* wordt nagegaan in welke hoedanigheid verzoeker zijn aanvraag heeft ingediend. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker op 13 augustus 2009 een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als partner in een duurzame relatie op basis van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon.

(...).

In casu heeft de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Dilbeek in de huidige bestreden beslissing de aanvraag van 13 augustus 2009 van verzoeker geweigerd omdat verzoeker binnen de gestelde termijn geen bewijzen heeft voorgelegd van een duurzame relatie zoals hem nochtans uitdrukkelijk werd gevraagd. Zoals reeds vermeld, kan de gemachtigde van de burgemeester dit doen op basis van artikel 52, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 dat voorschrijft dat het gemeentebestuur de aanvraag kan weigeren indien het familielid niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt.

Verzoeker betwist echter in hoofdzaak het feit dat hem de bestreden beslissing van 30 december 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten kon worden gegeven daar hem naar aanleiding van de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van 30 december 2009 een termijn van 3 maanden werd toegestaan om bijkomende documenten voor te leggen.

De Raad duidt erop dat huidig beroep dat gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Dilbeek van 30 december 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, geen uitstaans heeft met de chronologisch tweede verblijfsaanvraag van verzoeker. Verzoeker heeft ervoor gekozen twee aanvragen in te dienen en kan dan ook twee verschillende beslissingen verwachten in antwoord op de onderscheiden aanvragen. Verzoeker kan bijgevolg niet worden gevolgd waar hij stelt dat verwerende partij geen onderzoek heeft gevoerd alvorens de bestreden beslissing te nemen. Tevens valt niet in te zien waarom verwerende partij het feit dat verzoeker een tweede aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend, zou moeten betrekken in de motivering van de thans bestreden beslissing.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat waar verzoeker stelt dat verwerende partij geen onderzoek heeft gedaan alvorens de bestreden beslissing te nemen, het aan de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een partner die een burger van de Unie is wenst te beroepen toekomt om met alle middelen van recht het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen.

Bij zijn chronologisch eerste aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van 13 augustus 2008 heeft verzoeker ondermeer een wettelijk samenwoningscontract, zijn paspoort en visum, een uittreksel van zijn geboorteakte, een bewijs van celibaat en bewijzen van sollicitatie en/of eventuele tewerkstelling voorgelegd. Bij het indienen van de verblijfsaanvraag werd verzoeker verzocht om binnen de drie maanden bewijzen over te leggen van een duurzame relatie en ziektekostenverzekering. Verzoeker legde geen bijkomende stukken voor.

In de bestreden beslissing wordt niet in detail ingegaan op de door verzoeker neergelegde documenten maar wordt het volgende overwogen: *"Bewijzen van duurzame relatie niet voorgelegd"*. Het feit dat verwerende partij stelt dat verzoeker geen bewijzen heeft aangebracht van een duurzame relatie, brengt niet mee dat verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met deze bij de aanvraag ingediende stukken of geen onderzoek zou hebben gevoerd naar aanleiding van haar beslissingsproces.

De Raad merkt tevens op dat in de mate waarin verzoeker meent wel over de gevraagde stukken te beschikken, hij deze kan voorleggen in het kader van een nieuwe aanvraag. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker inderdaad een tweede aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend op 30 december 2009.

Het komt niet aan de Raad toe om de stukken die verzoeker bij het verzoekschrift voegt te onderzoeken en zo de aanvraag van verzoeker te heronderzoeken. Het komt niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De gemachtigde van de burgemeester heeft terecht geoordeeld dat verzoeker geen bewijzen heeft voorgelegd van een duurzame relatie en dat hij daarom niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de gemachtigde van de burgemeester in alle redelijkheid en op grond van een correcte feitenvinding tot de conclusie is gekomen dat verzoeker zich niet in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Een schending van de formele of de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.1.4. Verzoeker voert de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel aan.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de burgemeester de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de burgemeester bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de burgemeester op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel stelt de Raad vast dat het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn noch dat de gemachtigde van de burgemeester niet op redelijke wijze tot de bestreden beslissing kon komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de burgemeester volstaat niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de burgemeester is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De Raad stelt vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de overheid bepaalde concrete gedane toezeggingen heeft gedaan, uitlatingen heeft geuit of een bepaald vertrouwen heeft opgewekt. De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de burgemeester niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen of dat de motiveringsplicht, algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting en vertrouwensbeginsel zouden zijn geschonden.

3.1.5. Waar verzoeker in fine van het eerste middel nog stelt dat in de bestreden beslissing nergens de vermeldingen werden opgenomen op welke wijze verzoeker beroep kon aantekenen tegen de bestreden beslissing, voert hij in wezen een gebrek in de kennisgeving aan.

De Raad dient evenwel op te merken dat een gebrek in de kennisgeving geen invloed heeft op de wettigheid van de bestreden beslissing. Een dergelijk gebrek kan dan ook niet leiden tot de vernietiging van de bestreden akte (RvS 23 februari 2005, nr. 141.068). Er moet verder worden benadrukt dat het aangevoerde gebrek in de kennisgeving verzoeker niet heeft verhinderd om tijdig een procedure in te leiden bij de Raad. Dienvolgens heeft verzoeker hierbij geen enkel nadeel ondervonden, deze onregelmatigheid kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker het volgende aan.

“Schending van artikel 8 EVRM

Dat de bestreden beslissing eveneens artikel 8 EVRM schendt inzoverre verzoeker zou worden gescheiden van zijn partner met wie hij sinds 2007 al samenwoont en met wie hij een duurzame relatie onderhoudt.”

3.2.2. In de nota repliceert verwerende partij bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) betreffende artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM), dat voornoemd artikel niet absoluut is en dat het een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg staat. Verwerende partij meent dat de uiteenzetting van verzoeker niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de

bestreden beslissing een hetzij substantiële hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden hetzij een overschrijding of afwending van macht inhouden. Verwerende partij acht het middel niet ernstig.

3.2.3. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip “gezinsleven” in artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker samenwoont met zijn partner zodat hieruit afgeleid kan worden dat verzoeker en zijn partner beschouwd dienen te worden als een “gezin” in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door meer in het bijzonder de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds

Verzoeker betwist niet dat de inmenging is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM maar hij is van mening dat hij door de bestreden beslissing zal worden gescheiden van zijn partner met wie hij sinds 2007 samenwoont en met wie hij een duurzame relatie onderhoudt. Verzoeker laat echter na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn gezinsleven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoeker een partner heeft die in België verblijft, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt in dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om in België tot een verblijf van meer dan drie maand te worden toegelaten. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven doch verwerpt zijn aanvraag om verblijf als partner in een duurzame relatie. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn partner wordt gescheiden. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het gezinsleven van verzoeker niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de burgemeester heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

Verzoeker maakt met zijn uiterst summier betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET